

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Filipa Dienstbiera, soudkyně Veroniky Juříčkové a soudce Štěpána Výborného v právní věci navrhovatelů: **a) P. H., b) E. S.**, oba zastoupeni JUDr. Ing. Petrem Václavíkem, advokátem, sídlem U nákladového nádraží 1949/2, Praha 3, proti odpůrci: **město Česká Třebová**, sídlem Staré náměstí 78, Česká Třebová, o incidenčním návrhu na zrušení územního plánu města Česká Třebová přijatého usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 15. 6. 2020, č. 57/2020, o kasační stížnosti navrhovatelů proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočky v Pardubicích ze dne 27. 11. 2024, č. j. 52 A 61/2023-165,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost navrhovatelů **se zamítá**.
- II. Navrhovatelé **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odpůrci **se nepřiznávají** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před krajským soudem

[1] Navrhovatelé poté, co se s účinky ke dni 7. 10. 2020 stali spoluvlastníky pozemků st. p. č. XA, XB a XC a p. č. XD a XE v k. ú. a obci Č. T., společně požádali o umístění stavby čtyřpodlažního bytového domu s 18 bytovými jednotkami na uvedených pozemcích. V návaznosti na negativní závazné stanovisko orgánu územního plánování poukazující na to, že sporné pozemky jsou platným územním plánem zařazeny v ploše sídelní zeleně, kde jsou stavby bytových a rodinných domů nepřípustné, Městský úřad Česká Třebová žádost navrhovatelů zamítl. Odvolání navrhovatelů Krajský úřad Pardubického kraje zamítl

rozhodnutím ze dne 4. 7. 2023, č. j. KrÚ-56648/2023/87/2023/OMSŘI/Fr, a prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[2] Navrhovatelé brojili proti rozhodnutí krajského úřadu žalobou, s níž spojili návrh na zrušení územního plánu města Česká Třebová přijatého usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 15. 6. 2020, č. 57/2020. Ve vztahu k územnímu plánu navrhovatelé namítali, že mezi grafickou a textovou částí územního plánu je rozpor, změna plochy na sídelní zeleň byla provedena bez jakéhokoli zdůvodnění pouhým překreslením v grafické části, přičemž ignorovala skutečný stav území. Změna proti dřívější úpravě musí být odůvodněna.

[3] Krajský soud návrh na přezkum napadeného územního plánu vyloučil k samostatnému projednání. Rozsudkem ze dne 28. 11. 2023 (ve spojení s opravným usnesením ze dne 15. 5. 2024) krajský soud návrhu částečně vyhověl tím, že zrušil napadený územní plán ke dni právní moci rozsudku v části vymezující na sporných pozemcích plochu „zeleň sídelní“.

[4] Ke kasační stížnosti odpůrce Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 8. 2024, č. j. 6 As 367/2023 - 49, rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud shledal rozsudek krajského soudu nezákonným pro nesprávné posouzení otázky povinnosti zdůvodnění regulace ploch, ve vztahu k nimž nebyla uplatněna námitka, resp. pro nesprávný závěr o nepřezkoumatelnosti napadeného územního plánu pro nesrozumitelnost z důvodu absentujícího textového odůvodnění regulace sporných pozemků. Nesprávným shledal též výchozí právní závěr krajského soudu, podle nějž aktivní procesní legitimace navrhovatelů závisí na tom, zda záměr bytového domu byl přípustný na základě územně plánovací dokumentace účinné před přijetím napadeného územního plánu. Nejvyšší správní soud shledal i další vady.

[5] Krajský soud v dalším řízení shrnul, že základní návrhový bod byl vznesen v otázce zákonnosti postupu vydání opatření obecné povahy, namítána totiž byla nepřezkoumatelnost územního plánu. Připustil změnu návrhu spočívající v zúžení petitu pouze na plochu územního plánu zahrnující sporné pozemky.

[6] Krajský soud konstatoval, že navrhovatelé ani jejich právní předchůdce neuplatnili v procesu projednání návrhu napadeného územního plánu žádné námitky ani připomínky a nebyl tvrzen omluvitelný důvod ospravedlňující pasivitu vlastníka sporných pozemků (právního předchůdce navrhovatelů). V důsledku toho na odůvodnění regulace sporných pozemků v napadeném územním plánu nelze vztáhnout striktní požadavky na přezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí o námitkách, nýbrž pouze požadavek existence obecného odůvodnění územního plánu jako celku.

[7] Krajský soud provedl dokazování, na jehož základě konstatoval, že v době projednání návrhu územního plánu se na sporných pozemcích nenacházela stavba, šlo o plochu zarostlou zelení. Ani z tohoto důvodu nebyl odpůrce povinen zařazení do ploch stabilizované zeleně zvlášť odůvodňovat. Nejedná se ani o výjimečný zásah srovnatelný s vyvlastněním.

[8] Krajský soud návrh zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření odpůrce

pokračování

[9] Rozsudek krajského soudu navrhovatelé (dále též stěžovatelé) napadli kasační stížností dle § 102 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).

[10] Stěžovatelé namítali, že krajský soud se plně neřídil právním názorem Nejvyššího správního soudu a ustálenou judikaturou.

[11] Stěžovatelé namítali, že skutečnost, že nebyly podány námitky, nelze považovat automaticky za situaci, kdy není třeba „změnu územního plánu“ odůvodňovat (stěžovatelé v argumentaci uvádějí změnu územního plánu, v projednávaném případě se však jednalo o nový územní plán, jak ostatně Nejvyšší správní soud konstatoval již v rozsudku č. j. 6 As 367/2023 - 49, pozn. NSS). Ze strany stěžovatelů by námitky byly považovány za opožděné a jejich právní předchůdce vycházel z toho, že na pozemku se nachází stavba, byť značně zbouraná, tudíž nepředpokládal, že by mohlo u jeho pozemků dojít ke změně na sídelní zeleň. Nadto se právní předchůdce stěžovatelů zdržuje v zahraničí. Krajský soud pouze konstatoval, že nebyly podány námitky, aniž zvažoval, proč k tomu došlo. Ke skutečnosti, zda nejde o zásah na úrovni vyvlastnění nebo se nejedná o významný koncepční prvek, se krajský soud vyjádřil jen stroze. V územním plánu, především v jeho textové části, měl být odůvodněn rozpor s územně analytickými podklady, ostatní dokumentací, obecnými zásadami i se skutečným stavem. Jedná o významný koncepční prvek územního plánu, který je třeba samostatně odůvodnit. Krajský soud to nevzal v potaz. Změna v území vyžaduje samostatné vyjádření bez ohledu na námitky. Krajský soud se formálně řídil rozsudkem Nejvyššího správního soudu, nezabýval se však rozpory územního plánu s ostatními územně plánovacími dokumenty. Změna užití pozemků měla být odůvodněna i kvůli své intenzitě. Zásah je takové intenzity, že jeho neodůvodnění musí vést ke zrušení územního plánu. Pečlivě odůvodnit je třeba také nerovný přístup k vlastnickým právům různých vlastníků.

[12] Stěžovatelé zdůraznili, že územní plán je v rozporu s územně analytickými podklady, politikou územního rozvoje a zásadami územního rozvoje (z nichž dle stěžovatelů vyplývá požadavek na rozšíření zastavitelných ploch v zastavěných územích) a v rozporu se skutečným stavem a stavem zapsaným v katastru nemovitostí. Odpůrcem tvrzená funkce oddělení parkoviště a současné zástavby nekoresponduje se změnou u sousedních parcel. Pozemky stěžovatelů jsou mezi pozemky občanské vybavenosti a městskou zástavbou, ideální se jeví přechod oddělit smíšenou zástavbou, nevhodné se jeví oddělení sídelní zelení. Nový koncept se sídelní zelení je dle stěžovatelů nevhodný i z jiných důvodů. Napadený územní plán neřeší koncepci zeleně města, dochází k nahodilému umístování zeleně a nahodilému rušení zeleně. Pás zeleně východně od pozemků stěžovatelů nekoncepčně vybočuje k pozemkům stěžovatelů.

[13] Stěžovatelé dále nesouhlasili s dílčím závěrem krajského soudu, že námitky rozporu s hmotným právem a proporcionality ve svém návrhu nevznegli. Nesoulad grafické a textové části dle judikatury je rozparem s hmotným právem. Do otázky proporcionality spadá namítaná diskriminace a zásah na úrovni vyvlastnění. Změna užití pozemků z plochy občanské vybavenosti vyšší na plochu sídelní zeleně totiž je zásahem na úrovni vyvlastnění. Z odůvodnění územního plánu plyne, že hlavní užití sídelní zeleně je veřejné prostranství pro relaxaci obyvatel. Stěžovatelům se změnila pozemky na veřejné prostranství, tedy ze soukromého užití na užití veřejné.

[14] Stěžovatelé dále brojili proti závěru krajského soudu, že dle ortofotografických snímků žádná stavba na dotčené ploše není patrná. Tyto snímky podle stěžovatelů nebyly

součástí spisu, odpůrce situaci zjišťoval až *ex post*, nikoliv v době přijímání územního plánu. Skutečný stav mohl být zakryt vzrostlou trávou a neexistuje důkaz, že by se o skutečném stavu odpůrce přesvědčil v průběhu přijímání územního plánu. Stěžovatelé shrnuli, že předložili důkazy k tomu, že na pozemcích se nacházely hromady sutě a nezbourané části původní stavby. Skutečný stav pozemků tak nemohl být shledán sídelní zelení. Pokud odpůrce z pozemku, na kterém byla dle katastru nemovitostí zapsána stavba s číslem popisným, bez dalšího učinil sídelní zeleň, jeho postup byl nezákonný.

[15] Stěžovatelé navrhli, aby Nejvyšší správní rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[16] **Odpůrce** ve vyjádření ke kasační stížnosti zdůraznil, že v rozsudku č. j. 6 As 367/2023 - 49 již Nejvyšší správní soud konstatoval, že se nejedná o situaci, kdy by přijatá regulace měla účinky srovnatelné s vyvlastněním pozemku. K námitce týkající se existence budovy č. p. X na pozemku st. p. XB dále odpůrce odkázal na vypořádání krajského soudu, že zpracovatel územního plánu vycházel ze skutečného stavu území a z toho, že se na dotčené ploše nenacházela žádná stavba. Stejný závěr vyplynul z provedeného dokazování. Odpůrce tak nebyl povinen provedenou změnu funkce dotčené plochy zvláště odůvodňovat. Odpůrce dále zpochybnil tvrzení stěžovatelů, že jejich právní předchůdce se zdržuje v zahraničí. Poukázal na skutečnost, že Nejvyšší správní soud již rovněž konstatoval, že pro procesní pasivitu právního předchůdce stěžovatelů nelze na odůvodnění regulace sporných pozemků v napadeném územním plánu vztáhnout striktní požadavky na přezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Odpůrce rovněž uvedl, že územní plán nabyl účinnosti dne 2. 7. 2020 a stěžovatelé uzavřeli kupní smlouvu na dotčené nemovitosti až dne 5. 10. 2020.

[17] Dále uvedl, že nadřízený orgán územního plánování rozpor napadeného územního plánu s nadřazenými dokumenty neshledal. Územně analytické podklady nejsou pro pořizování územního plánu závazné. Koncepce zeleně není součástí územně analytických podkladů. Odpůrce označil za zavádějící tvrzení stěžovatelů o určení sídelní zeleně k obecnému užívání a bezplatnému přenechání městu. Popřel rovněž tvrzení stěžovatelů o nerovném přístupu.

[18] V **replíce** stěžovatelé doplnili, že po nabytí pozemků provedli likvidaci vysokého travního porostu, v němž našli zbytky zdiva a sutě, hrubě rozhrnuté. Na pozemku st. p. XB byla nalezena také stavba přípojky elektrické energie. Dále doplnili, že poté, co zjistili, že v novém územním plánu bylo změněno využití pozemků, podali návrh nařízení změny funkce dotčených pozemků na funkci plochy smíšené obytné městské.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[19] Jelikož se jedná o opakovanou kasační stížnost v dané věci, posuzoval Nejvyšší správní soud její přípustnost z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. Podle tohoto ustanovení je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v předchozím zrušujícím rozsudku.

[20] Přípustnost takové kasační stížnosti je tedy omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v souladu se zákonným omezením svého přezkumu dosud v téže věci neřešil.

pokračování

Smyslem této úpravy je, aby se Nejvyšší správní soud opakovaně nezabýval věcí, u které již jednou vyslovil svůj právní názor závazný v dalším řízení jak pro krajský soud, tak i pro Nejvyšší správní soud. To samozřejmě platí za předpokladu, že se krajský soud vysloveným právním názorem řídil.

[21] V rozsudku ze dne 29. 8. 2012, č. j. 8 As 2/2012 - 55, Nejvyšší správní soud shrnul judikaturní závěry týkající se dalších případů, kdy lze shledat přípustnost opakované kasační stížnosti. Jedná se o případy, které ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. výslovně nezmiňuje, ale implicitně v sobě obsahuje. Nepřípustnost kasační stížnosti nelze konstatovat zejména v případech, kdy Nejvyšší správní soud vytkl nižšímu správnímu soudu procesní pochybení nebo nedostatečně zjištěný skutkový stav, případně nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí. Odmítnutí kasační stížnosti za tohoto procesního stavu by znamenalo odmítnutí věcného přezkumu rozhodnutí z pohledu aplikace hmotného práva. Námitky opakované kasační stížnosti se musí pohybovat v rámci již vysloveného právního názoru či pokynu, tj. v mezích závěrů, které Nejvyšší správní soud v dané věci vyslovil, nebo musí směřovat k právní otázce, která nemohla být řešena v první kasační stížnosti, zejména pro vadný procesní postup nebo vadu obsahu rozhodnutí krajského soudu.

[22] Opakovaná kasační stížnost je dále přípustná i v případě, kdy krajský soud doplnil po zrušení svého původního rozsudku dokazování, i když nově zjištěné skutečnosti hodnotil v souladu s názorem Nejvyššího správního soudu, vyjádřeným obecně a *obiter dictum* ve zrušujícím rozsudku. Obdobně může být podstatně změněn i právní stav, a to změnou či zrušením rozhodného právního předpisu, za situace bránící aplikaci původního předpisu; podobně i deklarací protiústavnosti předpisu Ústavním soudem. Jako nepřípustnou nelze odmítnout ani opakovanou kasační stížnost, je-li jejím argumentačním základem podstatná změna judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen akceptovat v novém rozhodnutí – například pokud by o rozhodné právní otázce uvážil jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr.

[23] Nejvyšší správní soud posuzoval stížní námitky v souladu se shora uvedenými kritérii.

[24] Jak již bylo uvedeno, ve svém návrhu na incidenční přezkum územního plánu stěžovatelé vznesli námitky nepřezkoumatelnosti územního plánu pro vnitřní rozpor mezi grafickou a textovou částí a absenci odůvodnění změny funkce v textové části územního plánu.

[25] V předchozím zrušujícím rozsudku na základě kasační stížnosti odpůrce Nejvyšší správní soud vysvětlil, že v případě vydání nového územního plánu (jak tomu bylo v projednávaném případě), se otevírá větší prostor pro soudní přezkum než v případě „pouhé“ změny stávajícího územního plánu. Zároveň konstatoval, že navrhovatelé (nynější stěžovatelé) ani jejich právní předchůdce neuplatnili v procesu projednání návrhu napadeného územního plánu žádné námitky ani připomínky a navrhovatelé ani netvrdili žádný omluvitelný důvod ospravedlňující procesní pasivitu vlastníka sporných pozemků (právního předchůdce navrhovatelů), proč se na odůvodnění regulace sporných pozemků v napadeném územním plánu vztahoval pouze požadavek existence obecného odůvodnění územního plánu jako celku. Dále vysvětlil, proč neshledal rozpor mezi grafickou a textovou částí. Nejvyšší správní soud v návaznosti na vysvětlení východisek pro posuzování

dostatečnosti odůvodnění územního plánu konstatoval, že závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného územního plánu byl nesprávný.

[26] Otázka přezkoumatelnosti napadeného územního plánu tak již byla vyřešena Nejvyšším správním soudem v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 6 As 367/2023 - 49. Že tomu tak bylo ke kasační stížnosti odpůrce, není podstatné, neboť i nynější stěžovatelé měli možnost se v předchozím řízení před Nejvyšším správním soudem vyjádřit, a přesvědčit tak soud o svém stanovisku. Krajský soud nemohl otázku přezkoumatelnosti napadeného územního plánu posoudit odlišně od závěru závazně vysloveného Nejvyšším správním soudem. Nebylo tedy úkolem krajského soudu v dalším řízení zvažovat, proč právní předchůdce stěžovatelů neuplatnil námitky, nebo podrobněji rozvádět, proč změnou funkce pozemků nebyl způsoben zásah v intenzitě vyvlastnění, případně proč nešlo o významný koncepční prvek.

[27] Institut nepřipustnosti opakovaných kasačních stížností vylučuje, aby Nejvyšší správní soud k nové kasační stížnosti v téže věci sám revidoval svůj původní závazný právní názor. Zruší-li totiž Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu, je vysloveným právním názorem vázán nejenom krajský soud (§ 110 odst. 4 s. ř. s.), ale také sám Nejvyšší správní soud, rozhoduje-li za jinak nezměněných poměrů v téže věci. Tím je zaručen požadavek legitimního očekávání a předvídatelnosti soudního rozhodování (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56).

[28] Stěžovatelé formálně namítali, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Jejich námitky založené na argumentaci, že šlo o některou ze situací, která vyžaduje podrobnější odůvodnění regulace obsažené v územním plánu, však směřují proti závěrům krajského soudu, které jsou výsledkem aplikace právního názoru Nejvyššího správního soudu vyjádřeného v předchozím zrušujícím rozsudku č. j. 6 As 367/2023 - 49, resp. proti argumentaci Nejvyššího správního soudu samotného, že o specifickou situaci vyvolávající specifické požadavky na odůvodnění územního plánu nešlo, a závěru, že napadený územní plán není nepřezkoumatelný. Takové námitky je třeba odmítnout dle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.

[29] Krajský soud nicméně v dalším řízení prováděl dokazování za účelem ověření, jaký byl skutečný stav území. Vyšel ze závěru zrušujícího rozsudku Nejvyššího správního soudu, že skutečný stav území je jedním z relevantních kritérií, které hrají roli při úvaze o potřebě zdůvodnění odlišné regulace zakotvené v územním plánu. Pokud by se v důsledku provedení dokazování významně změnil zjištěný skutkový stav, z něž soudy při přezkumu napadeného opatření obecné povahy dosud vycházely, mělo by to vliv na závaznost dříve vysloveného právního názoru Nejvyššího správního soudu (srov. usnesení rozšířeného senátu č. j. 9 Afs 59/2007 - 56). Krajský soud však po provedeném dokazování dospěl k závěru, že regulace odpovídala skutečnému stavu území. Odpůrce tedy nebyl povinen její zařazení do stabilizované plochy zeleně zvlášť odůvodňovat.

[30] Stěžovatelé poukazují na to, že důkazy provedené krajským soudem nejsou součástí „správního spisu“ a skutečný stav byl zjišťován až *ex post*, nikoli při přijímání územního plánu, což má vliv na „zákonnost při přijímání územního plánu“. S tímto názorem Nejvyšší správní soud nesouhlasí. Především není pochybením krajského soudu, že k ověření důvodnosti námitky stěžovatelů využil důkazní prostředky nad rámec spisové dokumentace. Tento postup je soudním řádem správním výslovně předpokládán a upraven (§ 52 a 77, § 78 odst. 6 s. ř. s.). Volba důkazního prostředku je na soudu a Nejvyšší správní soud neshledává

pokračování

pochybení krajského soudu v tom, že ke zjištění stavu území v době pořizování přezkoumávané územně plánovací dokumentace využil dobové ortofotografické snímky. Stěžovatelé mají pravdu v tom, že z provedeného dokazování neplyne, do jaké míry byl stav sporných pozemků znám odpůrci při pořizování územního plánu. Ani v tom však krajský soud nepochybil, neboť tato otázka nebyla pro posouzení zákonnosti napadeného opatření rozhodná. Kasační námitky stěžovatelů proti postupu krajského soudu v dalším řízení po vrácení věci Nejvyšším správním soudem jsou přípustné, nikoliv však důvodné.

[31] Nynější tvrzení stěžovatelů o existenci stavby na pozemku, pro kterou nemohlo být bez dalšího změněno využití plochy, se ostatně jeví jako účelové, neboť ve svém podání ze dne 11. 11. 2020, které bylo krajským soudem rovněž provedeno k důkazu, uvedli, že stavbu (rodinného domu č. p. X na pozemku st. p. XB) odstranil již jejich právní předchůdce, avšak realizaci povoleného odstranění stavby neoznámil, pročez stavba zůstala uvedena v katastru nemovitostí.

[32] Nejvyšší správní soud se v předchozím zrušujícím rozsudku vyjádřil rovněž k možnosti správního soudu posuzovat proporcionalitu regulace obsažené v územním plánu. Uvedl, že nově zakotvený zákaz určitého využití pozemků v regulovaném území či zakotvení nových podmínek může vstoupit do již rozběhlých investičních plánů jednotlivých vlastníků a narušit jejich legitimní očekávání, že budou moci realizovat své vlastnické právo v mezích dosavadní regulace. Tato otázka ale může mít vliv v zásadě jen na úrovni posouzení přiměřenosti regulace v napadeném územním plánu, neboť platná právní úprava v hmotněprávní rovině neobsahuje zákaz změny již přijatých regulativů a jejich existence nezakládá ani zvláštní procesní požadavky na proces projednání návrhu územního plánu, který je mění. Důvěra v dosavadní územní plán a očekávání, že ke změně regulativů nebude docházet překotně a bez vážných důvodů, se tak může projevit jen v návaznosti na uplatněné námitky, jimiž vlastníků upozorní odpůrce na hrozící nadměrnou intenzitu zásahu do svých práv v důsledku zamýšlené změny regulace. Nemohl-li pro nedůvodnou pasivitu navrhovatelů či jejich právního předchůdce odpůrce posoudit v průběhu pořizování územního plánu přiměřenost přijatého řešení, nemůže se ani soud zabývat posouzením proporcionality takového řešení.

[33] Vzhledem k tomu, že předchozí vlastníci dotčených pozemků, žádnou námitku neuplatnil (což stěžovatelé nerozporují), nemohl se krajský soud otázkou přiměřenosti zabývat. Krajský soud uvedl, že námitku rozporu územního plánu se zákonem (hmotným právem) a námitku nepřiměřenosti zásahu stěžovatelé nevznesli, otázkami se proto nezabýval z tohoto důvodu. Stěžovatelé ve své kasační stížnosti toto konstatování rozporovali a dále namítali, že územní plán je v rozporu s územně analytickými podklady a nadřazenými dokumenty, regulace je nevhodná, vůči nim diskriminační a nepřiměřená. V návrhu na zrušení územního plánu Nejvyšší správní soud takové námitky skutečně neshledal, identifikovat je lze až v kasační stížnosti. Stěžovatelé v řízení před krajským soudem namítali nepřezkoumatelnost územního plánu z důvodu nedostatečného odůvodnění a vnitřního rozporu. Z tohoto důvodu námitky nepřiměřenosti a nevhodnosti regulace obsažené v územním plánu a námitky rozporu přijatého územního plánu s územně analytickými podklady či nadřazenými dokumenty v kasační stížnosti již nemají místo a Nejvyšší správní soud se jimi nemohl zabývat (§ 104 odst. 4 s. ř. s., druhá část věty). Pokud jde o tvrzení stěžovatelů, že nesoulad grafické a textové části územního plánu je rozporem s hmotným právem, Nejvyšší správní soud v předchozím rozsudku č. j. 6 As 367/2023 - 49

konstatoval, že takový rozpor neshledal; není proto potřeba polemizovat o povaze tvrzené vady.

IV. Závěr a náklady řízení

[34] Na základě výše uvedených skutečností Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. zamítl.

[35] O nákladech řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Navrhovatelé (stěžovatelé) neměli ve věci úspěch, nemají proto právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce sice úspěšný byl, v řízení o kasační stížnosti mu však nevznikly žádné náklady nad rámec obvyklé úřední činnosti. Náhrada nákladů řízení se mu tudíž nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 6. srpna 2025

JUDr. Filip Dienstbier, Ph.D.
předseda senátu